

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13786/2023
19.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Емир Танкосић, адвокат из ..., против туженог Сава неживотно осигурање АДО Београд, чији је пуномоћник Никола Бојић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1821/20 од 02.03.2021. године, у седници одржаној 19.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1821/20 од 02.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П 449/19 од 20.05.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 4.103,97 евра са законском затезном каматом од 12.07.2016. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 192.186,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1821/20 од 02.03.2021. године, укинута је првостепена пресуда и одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 4.103,97 евра са законском затезном каматом од 12.07.2016. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 213.579,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408 у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битних повреда из члана 374. став 1. у вези са чланом 5. Закона о парничном поступку јер је другостепени суд прибављањем извештаја МУП - Граничне полиције поступио у складу са овлашћењем из члана 384. став 6. Закона о парничном поступку, изводећи доказ чије је извођење одбио суд у првостепеном поступку. Тужени је, у поднеску од 05.12.2016. године, а затим и на рочишту 20.05.2020. године предложио прибављање извештаја МУП-Управе граничне полиције на основу члана 63. Закона о заштити државне границе о чему је тужилац имао могућност да се изјасни у смислу члана 5. Закона о парничном поступку. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. Закона о парничном поступку на коју указује ревизија јер је другостепени суд извођењем доказа на главној расправи употпунио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку, те на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа у међусобној вези утврдио све битне чињенице за одлуку о тужбеном захтеву.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је закључио уговор о осигурању са туженим по полиси број ... за период од 05.02.2016. године до 09.02.2016. године. Дана 04.02.2016. године у 23,24 часа изашао је из Србије на граничном прелазу Хоргош. Тужилац је 14.03.2016. године у Дуизбургу у Немачкој услед пада задобио повреду главе у пределу левог ока и потрес мозга. Због тога је задржан на лечењу у Немачкој до 18.03.2016. године. Дана 21.03.2016. године у 06,37 часова тужилац је ушао у Србију на граничном прелазу Хоргош, када је и потписао полису број ... – уговор о здравственом осигурању због туристичког боравка тужиоца у Немачкој за период од 12.03.2016. године до 12.05.2016. године. Наведену полису ББ, запослена код туженог оставила је код ВВ, запослене у ПД „Гамекс“ које се бави превозом путника у Немачку и то бланко са потписом и печатом туженог. На тој полиси, као и на другим полисама које је ББ остављала у овом друштву, остале податке попуњавали су запослени у ПД „Гамекс“ и на тај начин тужени је продавао полисе осигурања. Тако је и тужилац потписао предметну полису број ... за период од 12.03.2016. године до 12.05.2016. године. Према извештају МУП-а, Дирекције полиције, Управе граничне полиције, Одељење за сузбијање прекограничног криминала тужилац је у периоду од 04.02.2016. године до 12.05.2016. године евидентиран приликом преласка државне границе Републике Србије само једанпут дана 04.02.2016. године, када је изашао из Републике Србије преко граничног прелаза Хоргош и дана 21.03.2016. године, када је ушао у Републику Србију преко истог граничног прелаза.

Наведено чињенично стање другостепени суд је утврдио након што је отворио расправу на основу члана 383. став 4. Закона о парничном поступку и извео предложене доказе које је ценио у смислу члана 8. Закона о парничном поступку закључујући да тужилац није отпутовао из Србије за Немачку дана 12.03.2016. године, како стоји на возној карти ПД „Гамекс“, нити да је могао тог дана да потпише полису број ... и закључи уговор о здравственом осигурању са туженим, јер је у том периоду боравио у Немачкој, из које се вратио 21.03.2016. године, када је и потписао полису.

Како је осигурани случај већ настао у моменту када је полиса ... – уговор о осигурању закључен, такав уговор је у смислу члана 898. став 2. Закона о облигационим односима ништав, због чега не постоји обавеза туженог да тужиоцу исплати штету због повреде коју је претрпео у Немачкој, односно уговорену своту у смислу члана 897. Закона о облигационим односима.

По становишту Врховног суда, другостепени суд је, супротно наводима ревизије, правилном оценом доказа изведених на расправи у смислу члана 8. Закона о парничном поступку утврдио чињенично стање и правилном применом материјалног права одлучио о тужбеном захтеву.

Чланом 897. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о осигурању обавезује уговарач осигурања да плати одређени износ организацији за осигурање (осигуравач), а организација се обавезује да, ако се деси догађај који представља осигурани случај, исплати осигуранику или неком трећем лицу накнаду, односно уговорену своту или учини нешто друго. Према члану 898. став 1. и 2. Закона о облигационим односима догађај с обзиром на који се закључује осигурање (осигурани случај) мора бити будући, неизвестан и независан од искључиве воље уговарача. Уговор о осигурању је ништав ако је у часу његовог закључења већ настао осигурани случај, или је тај био у наступању, или је било извесно да ће наступити, или ако је већ тада била престала могућност да он настане.

Према наведеним одредбама уговор о осигурању је ништав уколико је у часу његовог закључења већ настао осигурани случај, као у конкретної ситуацији. Општим условима за осигурање лица за време путовања и боравка у иностранству туженог (важећим у периоду из предметне полисе) у члану 5. предвиђено је да уговор о осигурању по овим Условима мора бити закључен пре путовања у иностранство, а да осигураник може захтевати нову полису са продужењем периода осигурања, са истим осигуравајућим покрићем које је уговорено постојећом полисом, због продуженог боравка у иностранству, уколико писмено обавести осигуравача да жели да продужи осигурање најкасије 48 сати пре истека осигуравајућег периода. Уговор о осигурању ступа на снагу од дана када је издата полиса осигурања. Полиса осигурања се издаје после плаћања премије осигурања. Чланом 6. став 2. Услови је прописано да су искључене обавезе осигуравача ако је случај болести или несрећни случај настао пре закључења односно почетка важења полисе. Наведени услови су саставни део полисе и предати су тужиоцу према констатацији у предметној полиси (члан 902. став 3. и 4. Закона о облигационим односима).

Тужилац је у периоду од 04.02.2016. године (када је евидентиран излазак из Србије) боравио у Немачкој из које се у Србију вратио тек 21.03.2016. године, када је и могао да потпише уговор о осигурању (полиса) који је по члану 898. става 2. Закона о облигационим односима ништав јер је у часу закључења већ настао осигурани случај - повреда коју је задобио 14.03.2016. године док је боравио у Немачкој, како је правилно закључио другостепени суд.

Неосновани су и остали наводи ревизије о погрешно утврђеном чињеничном стању указивањем да се путницима често не оверавају путне исправе приликом преласка државне границе због гужве. Чланом 30. став 1. Закона о заштити државне

границе предвиђено је да ако међународним уговором није другачије одређено, прелазак државне границе Републике Србије оверава се печатом, и то држављанима Републике Србије – при изласку из Републике Србије, а на њихов захтев – и при уласку у Републику Србију, а странцима само при уласку у Републику Србију.

Управа граничне полиције према дужности из члана 62. став 1. тачка 1. Закона о заштити државне границе („Службени гласник РС“ број 97/08,20/15) води евиденцију лица над којима је извршена гранична контрола и о томе доставља податке државним органима (члан 63.), па је стим у вези, другостепени суд, супротно наводима ревизије, чињенице о преласку државне границе тужиоца правилно утврдио на основу извештаја МУП - Управе граничне полиције која је извршила проверу кроз евиденцију лица над којима је извршена гранична контрола и утврдила датуме евидентирања тужиоца приликом преласка државне границе. Стога су без значаја наводи ревизије који се односе на ваљаност евиденције државне полиције о преласку државне границе с позивом на исказе сведока и тужиоца дате у поступку.

Имајући у виду изнето неосновано се ревизијом оспорава правилност побијане одлуке због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**